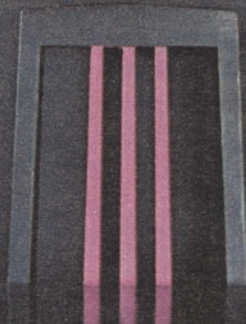

MAGAZIN

ALGEMEEN DAGBLAD · 25

BINNENKIJKEN
INTERIEUR 2004–2005: LICHT, KLEUR
EN RUIMTE BEPALEN DE SFEER

NO-BULLSHIT NO-NONSENSE

*Ze begon vanuit huis met een eigen bureautje, zo'n vijf jaar geleden. Nu ontwerpt en bouwt **Eline Strijkers** (34) de interieurs van stijlvolle kledingzaken, bekende restaurants, vooraanstaande reclamebureaus en theaters, en voert ze gesprekken over de bouw van een complete woonwijk.*

HAAR BUREAU IS GEVESTIGD IN EEN PRACHTIG MONUMENTAAL PAND IN HARTJE ROTTERDAM. Grote ramen, veel wit, zwarte hoge kasten. Eline Strijkers is lang, slank en jongensachtig. Open glimlach, casual gekleed. Ze straalt kracht uit, maar ook jeugdigheid, bovendien is ze een vrouw in de door mannen beheerste bouwwereld. Strijkers grijnst. "Ik heb wel meegemaakt dat ik met een heel bouwteam rond de tafel zat, en bij het woord 'koffie' keek iedereen onmiddellijk naar mij. Het is voor mannen, zeker als ze wat ouder zijn, sowieso best wennen als ik bij zo'n bespreking opsta om te vertellen wat er gaat gebeuren. Soms heb ik misschien ook net iets meer overredingskracht nodig bij een eerste ontmoeting. Maar aan de andere kant merk ik ook dat er veel waardering is als je jong bent en weet waarover je het hebt. Bovendien vind ik mannen in de omgang wel oké. Als je praat, gaat het tenminste ergens over."

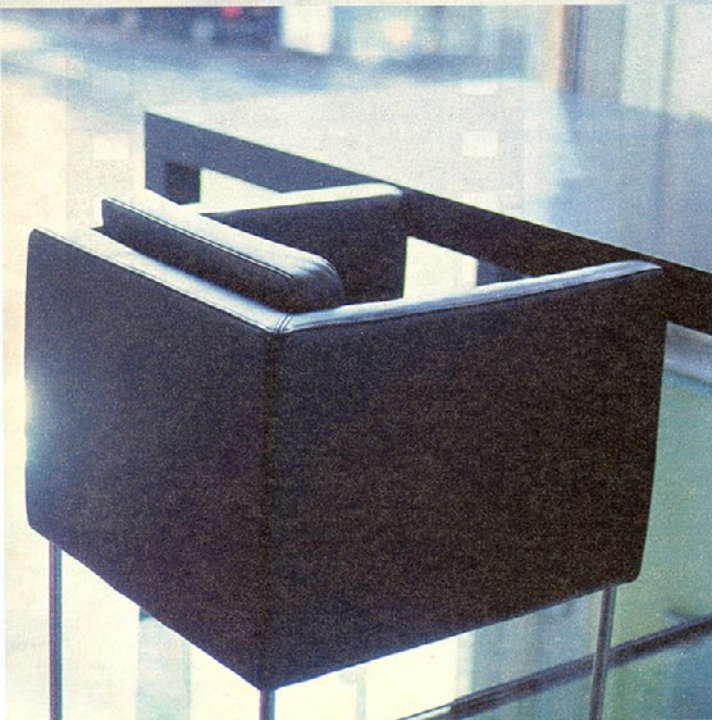
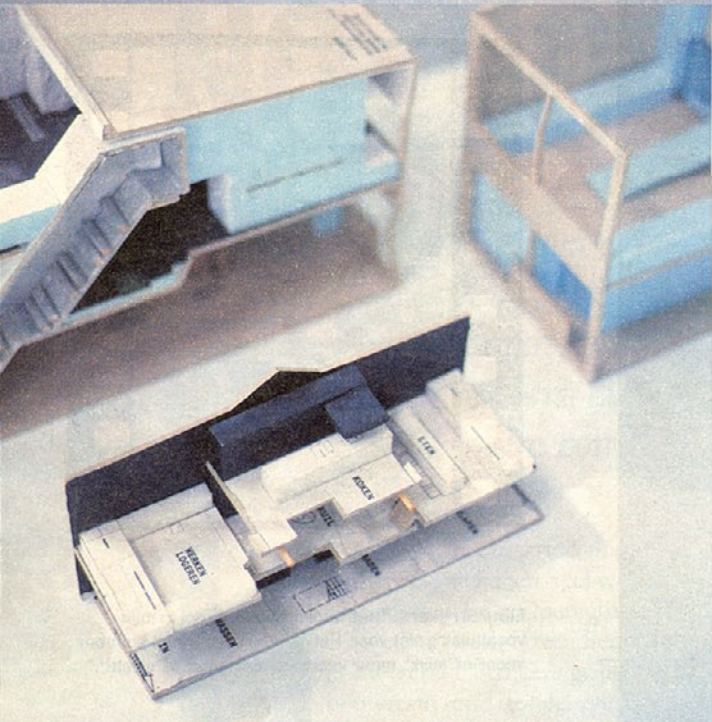
Voortvarend zet de interieur-architecte de kaders uit: *no bullshit, no nonsense*. Geen wonder dat Rotterdam haar ligt. "Niet te hip, en niet te veel lullen, maar zorgen dat wat je bedacht hebt er komt." De smaak van opdrachtgevers - daar houdt ze geen rekening mee. "Dat woord komt eigenlijk niet voor in mijn vocabulaire", zegt ze zuinig. "Het gaat bij mij ook niet echt om 'mooi' of 'lelijk', maar veel meer om 'goed' of 'slecht'."

Na de middelbare school begon Strijkers de studie Vormgeving en Communicatie aan de toenmalige Rotterdamse Ichtus Hogeschool. "Dat was toen nog een vrij nieuwe studierichting, opgezet om mensen op te leiden tot intermediair tussen vormgevers en het management binnen bedrijven, en tot specialisten die vormgevingsideeën zó kunnen

Elaine Strijkers: "Het woord 'smaak' komt in mijn vocabulaire niet voor. Het gaat bij mij ook niet echt om 'mooi' of 'lelijk', maar veel meer om 'goed' of 'slecht'."

"Ik twijfel vaak genoeg. Maar als ik eenmaal ontwerp ook altijd door in elk detail, tot de

vertalen dat ze rijp zijn voor de markt. Geleidelijk aan ben ik me steeds meer gaan verdiepen in de vormgeving zelf. Ik vind nog steeds dat er heel verkwistend met producten wordt omgegaan. Er komen voortdurend nieuwe dingen op de markt, maar vaak is er niet echt goed over nagedacht. Mijn afstudeerscriptie ging over de 'leesbaarheid' van producten. Zie je als gebruiker meteen wat je ermee moet en kunt, en haal je het optimale eruit? Er bestond nog geen techniek om dat in kaart te brengen, dus die heb ik zelf ontwikkeld."

Omdat ze zich graag voluit op de vormgeving wilde storten, volgde Strijkers vervolgens in versneld tempo de opleiding interieurarchitectuur aan de Rotterdamse kunstacademie. En raakte als stagiaire verzeild bij het inmiddels beroemde architectenbureau MVRDV, dat toen nog in de kinderschoenen stond. Vijf jaar bleef ze er werken, en ontwierp in die periode onder meer het interieur voor de hoofdkantoren van de vpro en de rvu in Hilversum.

Inmiddels staat ze alweer vijf jaar op eigen benen. De aftrap: een opdracht van reclame-adviesbureau S-W-H, opgericht door Lode Schaeffer en Eric Wünsch, de twee meest gelauwerde creatieven uit de Nederlandse reclamewereld. "Ik was via via met hen in contact gekomen, en ze zagen wel iets in mijn stijl. 'Absoluut' noemden ze die. Dat vond ik zó raak getroffen. Toen ze me vroegen een totaalconcept voor hun nieuwe kantoor te ontwerpen, gaf dat echt een kick." Pas nadat de zaak beklonken was, kwam Eline erachter dat ze handenvol mededingers achter zich had gelaten. "De dag erop heb ik mijn baan bij MVRDV opgezegd. En een maand later begon ik aan mijn nieuwe klus, vanuit mijn slaapkamer in Crooswijk."

NA DIE 'GOUDEN' OPDRACHT GING DE BAL ALS VANZELF ROLLEN. STRIJKERS ontwierp en bouwde de interieurs voor de kledingzaken Ennu in Amsterdam en Humanoid in Arnhem, diverse woonhuizen en het bekende restaurant Lute in Ouderkerk aan de Amstel, en dingt inmiddels mee naar grootschalige opdrachten voor scholen en bibliotheken. Bovendien voert ze gesprekken over de bouw van een complete woonwijk. "Mijn ontwerpen hebben de afgelopen jaren vaak genoeg in architectuurbladen gestaan", zegt ze. "Ik ben gaan beseffen dat zoiets wel degelijk effect heeft. Je moet toch een 'naam' zijn om grotere opdrachtgevers te interesseren. En je moet natuurlijk bewezen hebben dat je projecten op zo'n schaal ook voor elkaar krijgt."

Ze geniet er zichtbaar van dat veel aanvragen voorbij het interieur reiken, naar de totale architectuur. Zoals die van de genoemde woonwijk. "Blijkbaar wordt het gewaardeerd dat je van binnen naar buiten redeneert, in plaats van omgekeerd." Er schuilt ook een zekere logica in die ontwikkeling, vindt ze. "Ik ben geen inrichter, maar een echte bouwder. De interieurs die ik maak, staan altijd in nauw verband met de architectonische omgeving." Monumentaal zijn ze, maar nooit koud. De 'leesbaarheid' die haar vroeger al boeide, is nog steeds een rode draad in haar werk. Wat niet wil zeggen dat ze zich beperkt tot pure functionaliteit. "Daar ligt hoogstens mijn startpunt. Ik inventariseer alle wensen en randvoorwaarden, en vertaal die naar een zo goed mogelijk ruimtelijk ontwerp. Heel sec. Maar met dat basisontwerp ga ik vervolgens wel spelen. Met materiaalkeuzes vooral. Als ik bijvoorbeeld heb bedacht dat er ergens een grove muur moet komen, dan zijn er nog honderd-en-één manieren om dat grove effect te bereiken. Ik kan kiezen voor wol, maar ook voor beton."

De duidelijke eigen signatuur van Eline stoelt voor een belangrijk deel op haar onverschrokkenheid. "Ik deins er niet voor terug een gangbare plattegrond ingrijpend te wijzigen en daardoor te komen tot een totaal nieuw ruimtelijk ontwerp", zegt ze vastberaden. "Bij een woon-werkunit in Amsterdam heb ik de verschillende gebruiksruimtes bijvoorbeeld niet naast elkaar geplaatst, maar op elkaar, over meerdere lagen." Illustratief is ook die eerste opdracht voor S-W-H. "Tot die tijd - eind jaren negentig - werd er nog voornamelijk gewerkt met twee kantoorvarianten: het 'cellenkantoor', waarbij de ruimte is opgedeeld in gescheiden werkkamers, en de 'kantoor-tuin', die bestaat uit één grote ruimte waarbinnen alles en iedereen zijn plek moet krijgen. Aan beide vormen kleven nadelen. In het eerste geval heb je vaak te weinig interactie tussen de gebruikers, en in het tweede geval weer te weinig privacy en problemen met de akoestiek. Ik heb daarom een fundamenteel andere vorm ontwikkeld: het zogeheten campingmodel. Daarbij worden in de ruimte kleine glazen werkcellen geplaatst, waarin je ook echt alleen kunt werken. Erbuiten is een heel grote relaxruimte waar iedereen elkaar kan ontmoeten. Het geheel is aan te vullen met akoestische mobiele kantoorruimtes, die uitklapbaar zijn. Zo kun je dus heel makkelijk omgaan met uitbreiding of inkrimping van het aantal personeelsleden. En mensen

een ontwerp presenteert, ben ik zeker van mijn zaak. En dat blijf ik ook. Ik trek een plaatsing van de schroefjes aan toe. Pas dan komt het optimaal tot zijn recht."

roesten ook minder gauw vast aan hun plek en hun looproute. Dat komt de sociale dynamiek ten goede." Foto's van het S-W-H-interieur tonen de werkcellen: kleine glazen dozen zonder plafond. "Ik heb er ook allerlei accessoires voor ontwikkeld", vertelt Strijkers. "Akoestische panelen voor extra geluidswering, maar ook projectieschermen, tekenborden, verduisteringspanelen, en jashaken voor de binnen- of buitenkant. Daarmee kun je de ruimte optimaal afstemmen op elke individuele gebruiker."

EEN EVEN WEZENLIJK ASPECT VAN HAAR EIGEN signatuur noemt ze het altijd trouw blijven aan haar eigen concept, hoe lang een project ook duurt. "Ik twijfel vaak genoeg. Maar als ik eenmaal een ontwerp presenteert, ben ik zeker van mijn zaak. En dat blijf ik ook. Ik trek een ontwerp ook altijd door in elk detail, tot de plaatsing van de schroefjes aan toe. Want pas dan komt het optimaal tot zijn recht." Restaurant Lute is een goed voorbeeld. "Bij de verbouwing zijn er aan de oorspronkelijke boerderij uitbouwen gemaakt, waaronder een enorme glazen kas. De vormgeving en materiaalkeuze zijn heel elementair gehouden, als verwijzing naar het boerenbedrijf. Het losse interieur is voor het contrast juist super-de-luxe. Handgeknoopte tapijten, leren stoelbekleding, geborduurd tafellinnen en prachtig zilverwerk."

Komen we toch weer uit bij dat 'vieze' woord smaak, dat we voor de gelegenheid zullen vervangen door 'voorkeur'. Moet een opdrachtgever die

met haar in zee gaat zich vervolgens kritiekloos neerleggen bij haar voorkeuren? Ze schudt gedecideerd haar hoofd. "Het moet wel klikken. Binnen een project zijn er nu eenmaal aardig wat hobbels te nemen, het is vaak een heftig proces, dus dan moet zo'n samenwerking goed voelen." Ze laat foto's

zien van het woon- en werkhuis dat ze bouwde in Amsterdam. De slaapkamer is donkergrijs, en wordt gedeeltelijk begrensd door een magnifieke koperen wand. Maar stel nou dat de opdrachtgever dat diepe grijs wat somber had gevonden? "Als het gaat om kleur of materiaal, komen we er altijd uit", reageert Strijkers. Maar het moet wel binnen het ontwerp passen. Daar strijdt ze voor.

"Je krijgt het beste resultaat door in gesprek te blijven", vervolgt ze, "en dat vereist van beide kanten intensieve betrokkenheid. Voor mij scheiden de wegen juist als een opdrachtgever kiest voor de makkelijkste weg, zo van: Hier heb je een pot geld, en maak er maar wat van."

Uitdagingen zijn er genoeg. Zo veroverde Strijkers onlangs na een selectie de opdracht voor het interieur van een theater in het Weense museumkwartier. "Het wordt een theater voor jong publiek, dat zeer uiteenlopende voorstellingen gaat bieden. Ze willen daarom ook een flexibel interieur, dat transformeert al naar gelang

de behoefte." Een mooie mix van grootschalige en kleinschalige projecten, daar gaat haar voorkeur naar uit. Maar ze wil zich vooral ook niet gek laten maken. "Ik hoef niet om te komen in het werk. Wat ik aanneem, wil ik goed kunnen doen. En anders zeg ik liever 'nee'." ■

